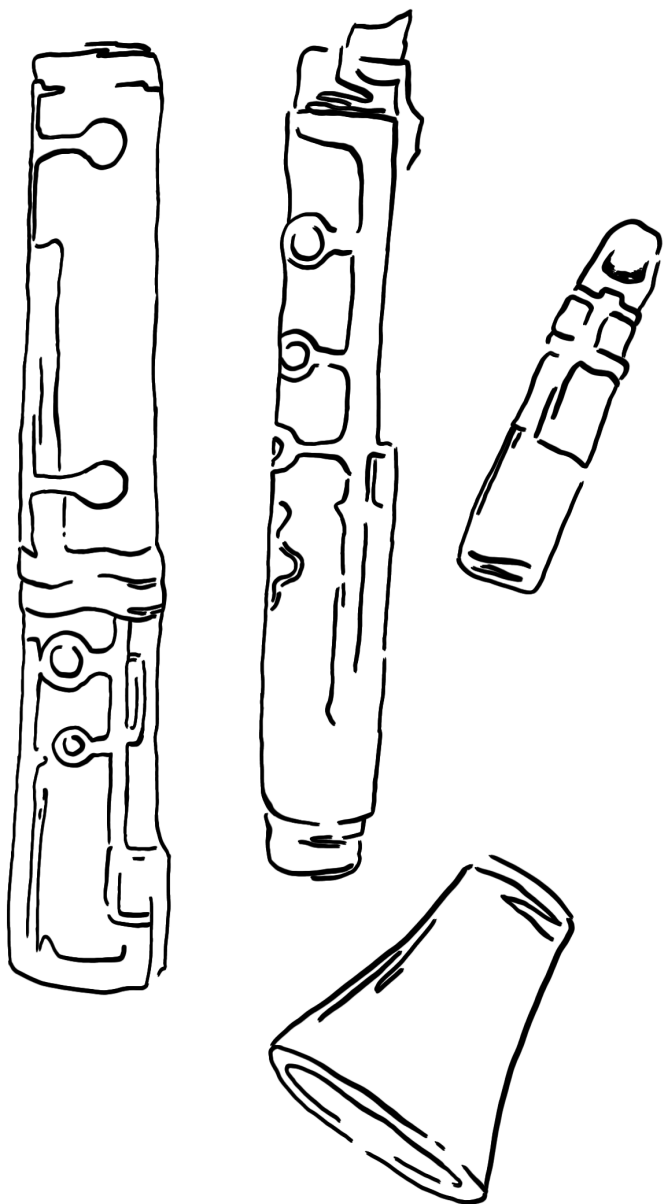

Umělec

Na prázdné jeviště
ze skrytých dveří
přichází umělec
světlo se zaměří.

Pozvedne nástroj
co víc si přát
zavře své oči
a začne hrát.

Nemusí vidět
ani nic znát
hraje svým srdcem
stačí mu stát.

Jeho hudba utěší
pohladí po duši
ten, kdo ji uslyší
znovu se usměje.

Stačí si poslechnout
znát její krásu
než stačíš vydechnout
propadneš tomu hlasu.

Konec dnešní hry
je téměř na dohled
trvalo to dny
hrál totiž naposled.

Nemá už sílu
chybí mu vůle
strácí svůj talent
ztrácí svou víru.

Pomalu dohrává
otvírá oči
potichu pláče
všchno to skončí.

Stejně jako vždy
neslyší potlesk
celý sál mlčí
zase je prázdný.

Sen

Jak je to krásné
nebýt vždy sám.
Někdy i žasnu
co všechno mám.

Můžu si ukradnout
polibků moc
společně pod dekou
strávíme noc.

Srdce mi chvěje se
jen co se usměješ
pohledem očí mě
k sobě hned přitáhneš.

Ruku v ruce teď
stojíme u sebe.
Tvá hlava na mé hrudi
nechci být bez tebe.

S hlavou na tvém klíně
můžu jen já ležet
a cítit, jak mě líně
hladiš ve vlasech.

Dokonalá hudba
nejkrásnější z krás
slyším tě, jak říkáš
slyším zas tvůj hlas.

Otevři oči
je bílý den
otevři oči
byl to jen sen.

Krabička čokolád

Mám krabičku čokolád
a nejsem sám
každý ji má
jenže ne každý
se své čokolády vzdá
a někomu jinému ji dá.

Nikdo mě nenutí
abych se dělil.
Mně ale stačí
abych ti věřil.
Když vím
že pomůže
kousek ti dám
kousek, co bych mohl sníst sám.

Každý kousek pomáhá
zlepší ti náladu
i když to nezvládáš.
Je to jak kouzlo
jednoduchá pomoc
co může dát každý
každý má tu moc.

Je to jak objetí
co hřeje zevnitř
rozdávám je s nadějí
že úsměv uvidím.

Zatím je rozdávám
sám nic nedostanu
krabičku otevřu
jen když ráno vstanu.
Nic si neberu
jen počítám
abych věděl
kolik pomoci ještě dám.

I když mě láká
sám si něco vzít
radši pomůžu jiným
než zbytečně to sníst.

A když budu mít poslední
a sám budu v nesnázích
věř, že tebe ho nechám sníst
abych ti pomohl
z tvých temných dní.

Král

Rozšířil sis seznam
cítíš se jak král
pochlubíš se další
se kterou sis hrál.

Je jen další holka
co jsi s klidem zradil
z vesela jdeš k další
nevíš, co jsi ztratil.

Vždyť ti dala všechno
bylo ti to málo
šel jsi hned za jinou
co se z tebe stalo?

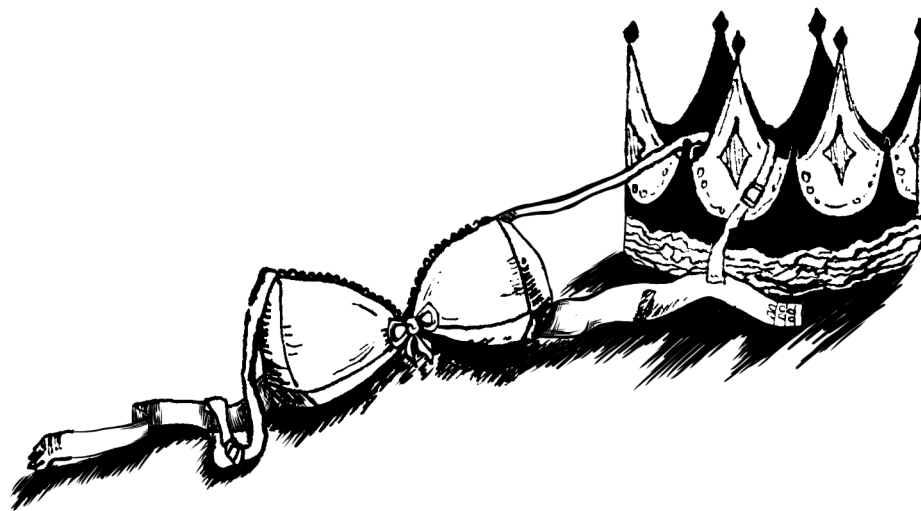
Poslala ti fotky
důkaz, že ti věří
že chce jenom tebe
a se vším se ti svěří
bylo ti to jedno
poslal jsi je dál
teď se za ně stydí
no a co?
Ty jsi tady král.

Říkáš, že je kurva
byl jsi její první
nejspíš ani nevíš
jak moc ji to změní.

Ona doma pláče
každý se jí smál
sedí s nožem v ruce
protože jsi král
zůstanou jí jizvy
a nebude první
nejenom ty venku
ale i ty v ní.

Kde má najít štěstí
když ty ses na ni vysral.
Cigarety? Tráva?
Nevíš
za další ses chystal.

Potřebuješ zažít
když ukáže ti záda
až narazíš na zeď
poznáš, co je zrada.

Babí léto

Sychravý podzim
šalína
studené ráno
a vzpomínka vábivá
na léto
roku, nebo života?

Usínám
zimním spánkem
probudím se?
Nevím
jsem unaven
protloukám se městem
s polovybledlým plánkem.
Hledám cestu domů
za tebou.
Čekáš mě vůbec?
Budeš překvapena
mojí podobou
jsem jiný
ale v srdci stejný
jako kdysi.
Nebo už jsme si cizí?

Zahradník

Zahradník už svůj hlas má
zahrada se vyjímá

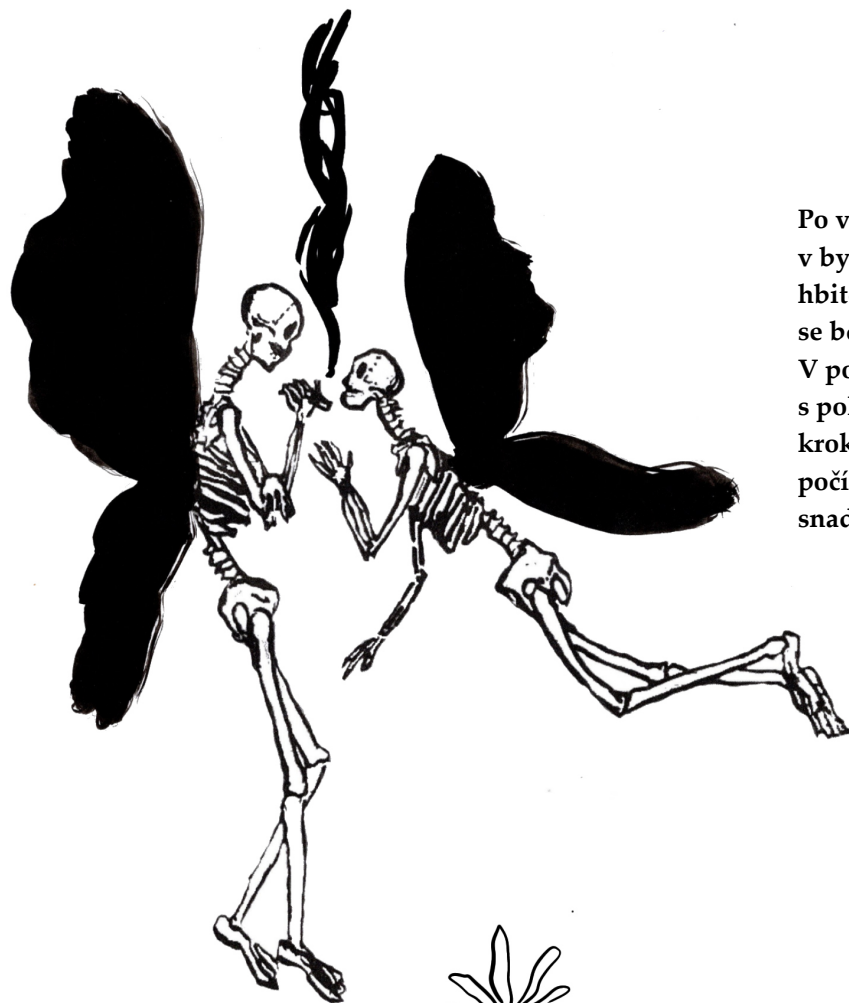

Motýli?

Rozkvetlá louka
voňavé květy
motýlí křídla
a dva odlišné světy.

Plný snových motýlů
barevných jak duha
plný snových omylů
jak je noc dlouhá.

Štěbetání ptáčků
chrastění kostí
nezvaní hosti
kostlivci ze skříně
motýlí křídla
kdo je pustil ze skříně
kde zvládal je skrývat?

Po víně
v bytě
hbitě
se bdění se snem střídá.
V posteli
s pohledem do stropu
krok po kroku
počítá hodiny
snad už venku svítá.

Přeřvávána

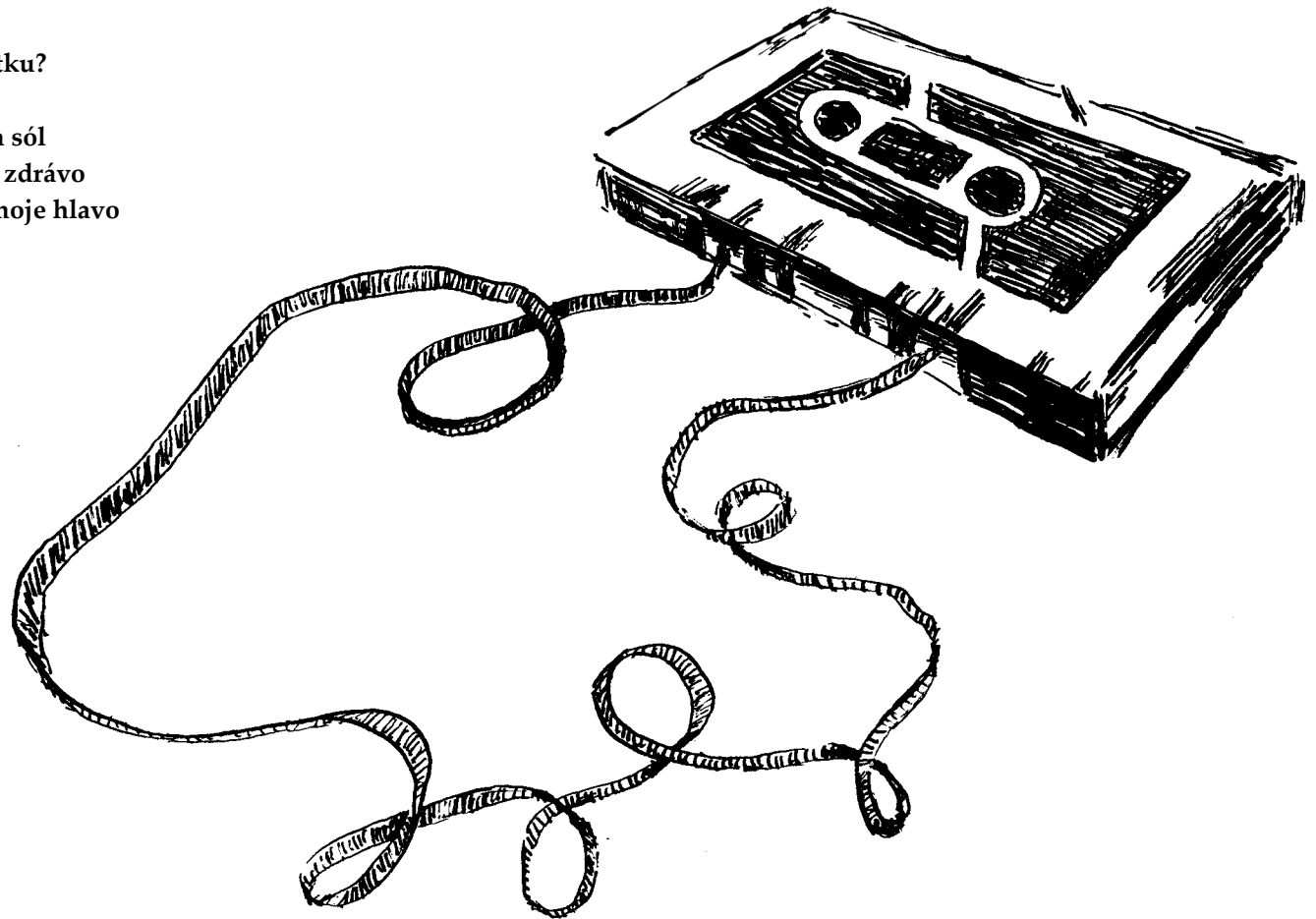
Otevřené oči
unavená a zároveň vzhůru
mysl
svět se točí
ale ne kolem nás
už jsi tu zas?

Topím se
a tupím moji hlavu
více, než je zdrávo
budím se
a usínám znovu
těžko.

Gun's 'n Roses
Kiss
Europe
Skid Row
Bon Jovi
kdo z nich mi odpoví?
A kdo z vás?
Na otázku
proč jsem bral tu sázku
na nejistotu
zabalenou do krás.

Jsme tu zas.
Na začátku
neběžím já pozpátku?

V řevu kytarových sól
hlasitějších než je zdrávo
tak drž už hubu, moje hlavo
chci spát.

Oni

Ty noty
co jsem slíbil, že ti vrátím.
Teď zdravím tě, jen
když si cestu krátím
kolem mramoru.
Čau, Laďo
ahoj, dědo.

Nevrátil jsem,
nestihl jsem vrátit.
Tak teď leží zahrabané ve skříni
co neotvírám.
A omlouvám se
když jdu si cestu krátit.
Někdy se zas ptám.
Stalo se to?
Kdy? Jak? A proč?
Vzpomínku nemám.
Ale stalo se to.

Byli, a teď nejsou.
Přišlo sucho
teď si dluží
spojení jen tou kaluží.

Lampa a odraz
stejný, jiný obraz
umožněný deštěm
vydrž chvíli ještě
co ta voda z deště?

Uzavřeno, uzamknuto, skryto
uvědomuju si to
hlavně, když teď prší
a lampa na návrší
odráží se v kaluži
déšť mě studí na kůži
a já myslím na růží
věnec
co jsem ti tam asi dal
než jsem zavřel a šel dál.

Doma

Ztracený, hledám směr
na světlejší místa.
Unavený z těch her
co mi život chystá.
Nehledám už smysl vět.
Už nemají význam.
Chtěl bych zpět
a chtěl bych vpřed
já však nevím kudy
a tak
sedám na schodek
a čekám.

Záblesk jiného světa
z okna se line zapomenutá věta
Já chci poezii
a skrz odtemněnou žaluzii
se vracím domů
ke stojanu s cedéčky
zabalený do dečky
a Nohavica k tomu
mluví tiše z rádia
zdravíme se
on i já.

Ještě tu zní dětský smích
písničky a vzpomínky v nich
praskání tepla z krbu
se sklem jež se ještě čistí
od sazí a jsme si ještě jistí
kudy kam.

Okno klaplo
zvuk se ztratil
duši sklaplo
a já se vrátil
je dnes
na schodku se slzou v oku
hledám cestu, novou sloku
a zadními vrátky
se se sluchátky
krokem vratkým
vracím domů.

